

ŐSZI HERVADÁSKOR

I.

Haza, haza száll a lelkem,
Mint a füsti fecske,
De azon az üres telken
Nem talál ereszre.

Szomorúan röpdösi át
Azt az üres telket,
Siratja az ősi tanyát,
Az elpusztult kertet.

Hej, az a tűz a felvégen!
Mintha most is látnám:
Hogy futott át a fedélen
Zúgó szelek szárnyán!

Hogy piroslott szülőházam
Fellobogó lángja!
Hány reményem, édes vágyam
Dőlt vele hamvába!

Gyermekkorom akkor tűnt el,
Üszkös rom a sírja...
Az a kis ház tűzbetűvel
Van szívembe írva.

Ott akartam én pihenni
Hunyó nap fényében,
Nem zavarta volna semmi
Csendes öregségem.

Elriasztja lelkem onnan
A pusztulás képe:
Nem integet már sehonnan
Még csak egy levél se.

Csüggedten száll vissza lelkem
E kőrengetegbe...
De pihenőt itt hol leljen?
Szegény fáradt fecske!

II.

Porló anyám, álmodsz-e rólam?
Nem az vagyok már, aki voltam.
Megeste már utam a dér,
Hollóhajam galambfehér.
A hegyről már lefelé ballagok,
De én azért most is gyermek vagyok.
Ha vissza-visszaálmodlak, anyám,
Úgy szaladok eléd, mint hajdanán.